

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - FØRSTE SAMUELSBOG

269 Første Samuel 1

I sin fortvivlelse bad hun til Herren, mens hun græd højt. Hanna var simpelthen fortvivlet. Hendes mand elskede hende (5), men skammen over ikke at have født et barn blev ikke nemmere at bære, da hans anden hustru, som var den heldige mor til flere børn, benyttede enhver lejlighed til at håne hende derfor. Hun kunne ikke længere holde det ud. Nogle har fundet andre udveje, når livet blev dem for tungt, men Hanna gik ind i Herrens hus og udøste sit hjerte for ham. Hvis han ville give hende en søn, ville hun indvie ham helt til Herren. Måske var det dette løfte, Herren havde ventet på, for han havde brug for hendes søn. Overbevist om, at Herren havde hørt hende, gik Hanna sin vej og så ikke længere bedrøvet ud. Det kan vi lære noget af.

HUSKEVERS: Salme 62:8-9.

270 Første Samuel 2:1-17

Ingen sejrer ved egen kraft

Hannas lovsang blev født gennem hendes dybe trængsel. I nøden havde hun lært Herren at kende. Hun havde ikke født Samuel ved egen kraft, men ved Guds hjælp. Var det sket uden den svære ventetid, havde hun taget det som en selvfølge; nu forstod hun, at han var en gave fra Herren. Hun anede lidt om Herrens storhed og menneskers intethed. Han kunne vende op og ned på alt: gøre de stærke svage, og de svage stærke; lade de mætte sulte og forsyne de sultende med alt, osv. (4-9). Med andre ord, var det ikke omstændighederne, der herskede, men Herren. I modsætning til denne kvinde kendte Elis sønner, præsterne, ikke Herren (12)!

HUSKEVERS: Zakarias 4:6.

271 Første Samuel 2:18-36

De, der ringeagter mig, skal bliver til skamme

Det officielle præsteskab er ved at blive erstattet af Guds udvalgte profet Samuel. Han var blot en dreng, men de få glimt, der gives af ham, (21,26) taler godt for hans udvikling. Gud havde givet løfter angående Elis fædrenehushus, men Elis sønners opførsel gjorde det umuligt for ham at stå ved dem: "Nok har jeg sagt ... men nu siger Herren: Det skal ikke ske!" (30). Hvor alvorligt! Der er altid betingelser knyttet til Guds løfter. Ved at ringeagte Herren havde Elis sønner diskvalificeret sig fra at nyde godt af dem, og gamle Eli var medskyldig. Hans irettesættelse af dem var utilstrækkelig; der skete dem ikke noget, og den kom for sent. Han havde ikke gjort sin autoritet gældende i deres unge år, og i sin alderdom kunne han intet gøre for at påvirke dem. Herrens bedømmelse var, at han havde æret sine sønner mere end Herren.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 12:5-7.

272 Første Samuel 3

Min dom over hans hus skal stå fast til evig tid

Samuel havde lært at adlyde Eli, og det forberedte ham til at adlyde Herren. Men Eli havde ikke kunnet lære Samuel at kende Herren. Nu tog Herren initiativet og åbenbarede sit ord for ham. Tre gange stod Samuel op og løb til Eli, fordi han troede, Eli havde kaldt på ham. Så forstod Eli, at han havde hørt Herren kalde. Det første budskab, den unge Samuel fik fra Herren, var dommen over Elis hus. Måske var det for at slå fast for Samuel, hvor forkert meget af det var, han havde været vidne til i sin opvækst i Herrens helligdom, så han forstod, at man ikke kunne ringeagte Herren og undgå dom. Det var aldeles svært for ham at fortælle Eli, hvad Herren havde sagt. Det er altid nemmere at forkynde opmuntring og trøst fra Guds ord, men dommens ord er der også og må ikke forties.

HUSKEVERS: Malakias 1:6-7.

273 Første Samuel 4

Herligheden er forsvundet fra Israel

Israel havde ret i, at filistrene slog dem, fordi Herren ikke var med dem. Men de tog grundigt fejl i at tro, at de kunne sikre sig Guds tilstedeværelse og hjælp blot ved at hente arken. De kunne ikke byde over Israels Gud på den måde. De led et afgørende nederlag, arken blev taget til bytte og præsterne dræbt! Havde de omvendt sig til Herren og bedt om hjælp, havde det været til større gavn end at hente arken. Der var intet "magisk" ved arken; Herren havde knyttet sit navn dertil, men han var ikke bundet af den. Israels herlighed var allerede borte, før arken blev erobret, for de havde vendt sig fra Herren, og han selv var deres herlighed. Han kunne ikke være iblandt dem, uden at de omvendte sig til ham.

HUSKEVERS: Joels Bog 2:12-13

274 Første Samuel 5

Dagon igen var faldet næsegrus til jorden

Filistrene har nok troet, at de havde erobret Israels Gud, da de slog Israel og røvede arken, men de lærte snart noget andet! Herrens navn var blevet vanæret hos filistrene på grund af Israels nederlag, men Herren begyndte at vise sig for dem; deres gud Dagon blev slået i stykker foran arken, og hvorhen arken end kom, døde mange filistre. De forstod, at det var Israels Guds tilstedeværelse, der var årsagen. Vi må aldrig tro, at Gud på nogen måde er *afhængig* af os og vort vidnesbyrd. Svigter vi, kan han nemt klare sig - det siger sig selv! Men selvfølgelig ønsker vi at være brugbare for ham, medarbejdere i hans frelsesplan. Det er stort, at vi kan få lov til det.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 17:24-25

275 Første Samuel 6

Og på den måde viser Israels Gud ære

Filistrene havde to muligheder: de kunne forhærde sig, som ægypterne gjorde, og lide endnu mere; eller de kunne bøje sig for Israels Gud, erkende hans overmagt og sende hans ark tilbage. Klogeligt valgte de at gøre det sidste. Det var utilbørligt, at de rørte ved arken, som de gjorde, men det var i uvidenhed, så der skete dem ikke noget. De sendte arken tilbage på en sådan måde, at de kunne være sikre på, at det virkelig var Herren, der havde ramt dem. Selv om køerne efterlod deres kalve, trak de arken lige hjem til Israels land, som om de blev styret af en usynlig hånd, og filistrene var overbevist. Folk i Bet-Shemesh måtte mindes om, hvor hellig Guds ark var, så de blev bange og fik den afsat til Kirjat-Jearim.

HUSKEVERS: Romerbrevet 9:16-17.

276 Første Samuel 7

Hele Israels hus sukkede efter Herren

Herren havde tvunget filistrene til at sende arken tilbage, men israelitterne var ikke rede til at modtage den. Der gik 20 år, hvor den ikke længere var i folkets midte. De dyrkede fremmede guder og havde forladt Israels Gud. Tilsyneladende måtte Samuel vente, indtil de var i en sådan tilstand, at han kunne kalde dem til omvendelse. De sukkede efter Herren, står der, men sukket var mest efter at blive befriet for filistrene, for de dyrkede stadig afguder; Samuel befalede dem at afskaffe disse guder, som var den egentlige årsag til deres ulykke, og af hele deres hjerte vende om til Herren. Han dømte dem i Mizpa, og derefter kunne han bede Herren hjælpe dem mod filistrene.

HUSKEVERS: Esajas 59:1-2

277 Første Samuel 8

De forkaster mig som deres konge

Hvor trist, at Samuels sønner minder om Elis! Det skabte et problem; Samuel var gammel, hvem skulle løfte arven efter ham? Folket havde deres menneskelige løsning; de ville have en konge "ligesom hos alle de andre folk". Herren meddelte Samuel, at det var ham, og ikke Samuel, de forkastede ved dette ønske. De kunne få deres vilje; dog skulle han indtrængende advare dem ved at beskrive de rettigheder, en konge ville få, og hvilke byrder, det ville betyde for dem. Det ville koste dem meget at forkaste Herren og få en konge i hans sted. Jesus sagde, at hans åg var gavnligt og hans byrde let. Unddrager vi os hans herredømme, som Israel ønskede at gøre, får vi en tungere byrde at bære.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 11:28-30.

278 Første Samuel 9

Det er gemt til dig, til dette øjeblik

Det virker meget tilfældigt, at Saul på karlens forslag kom til byen for at spørge Samuel til råds om de vildfarne æsler. Det må have været en stor overraskelse for Saul at opdage, at han var ventet hos Samuel. Ikke blot fik han besked om æslerne, før han havde spurgt om dem, men der var en plads beredt for ham ved offermåltidet, og et stykke af det bedste kød var reserveret til ham. Den tilsyneladende tilfældige rejse, han var på, havde Herren styret, uden at Saul vidste det. Det var Herrens måde at sende ham til Samuel. Vi kan ikke vide, hvilke dagligdags begivenheder, der muligvis er specielt betydningsfulde, men Herren formår at styre dem alle, så de tjener hans vilje med os.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:28.

279 Første Samuel 10

Nu salver Herren dig til fyrste over sin ejendom

At Saul var udvalgt af Gud som Israels konge på dette tidspunkt er klart, dels fordi Samuel salvede ham på Guds befaling, og dels fordi loddet ramte ham senere ved det offentlige kongevalg i Mispá. Han fik selv mange tegn på, at Herren var med ham. Som forberedelse til det store ansvar mødte Gud ham på afgørende vis, gav ham et andet hjerte, som der står. Saul var ingen tilfældighed, Gud var med ham. Hans regering var ikke på forhånd dømt til at mislykkes, selv om folket ikke burde have forlangt en konge. Hvis han kunne huske, at det var Herrens folk, han regerede, og hvis han ville bøje sig for Herren i alle ting, kunne det gå godt.

HUSKEVERS: Jeremias 24:7.

280 Første Samuel 11

I dag har Herren givet Israel sejr

Ammonitternes belejring gav Saul en anledning til at vise, om han formåede at hjælpe det folk, han var blevet konge over. Det afgørende for ham var, at Guds Ånd greb ham, så han fik mod og autoritet til at befale folket at samles om ham og Samuel til kamp mod fjenden. Ved Herrens hjælp sluttede stammerne op om ham, og hans afgørende sejr befæstede ham i alles øjne som værdig til at være konge over dem. Under denne første prøve synes Saul at handle klogt og ydmygt. Han giver Herren æren for sejren, afstår fra at hævne sig over dem, der havde ringeagtet ham, og forhindrer andre i at gøre dem noget. Samuel foranlediger, at kongedømmet bliver befæstet med Saul som konge, og alle glæder sig.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:57.

281 Første Samuel 12

Du har ikke undertrykt os eller mishandlet os

Hvor få, der har haft virkelig magt over andre, kunne sige det samme som Samuel: *ingen* har jeg gjort uret. Hele livet havde han været tro; nu han "gik af", havde han intet at fortryde. Det var et mægtigt vidnesbyrd, og folket bekræftede, at det var sandt. Han havde aldrig misbrugt sin magt til egen fordel. På denne baggrund virker hans irettesættelse endnu stærkere. Folket må erkende, at ved at kræve en konge har de fulgt i deres fædres spor og syndet. Det kan ikke laves om, nu må de leve med resultatet; men Samuel opmuntrer dem. Hvis de vil frygte Herren, kan det stadig gå både dem og deres konge godt! I modsat fald kan kongen ikke hjælpe dem, men de vil sammen gå til grunde.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 20:32-33

282 Første Samuel 13

Nu skal dit kongedømme ikke bestå

Der er gået mange år; Saul har nu en voksen søn. Hvad der er sket i de år, ved vi ikke; men Saul synes at have forandret sig meget. Hans ydmyghed er forsvundet, hans iver for at give Herren æren ligeså (3-4). Han påtager sig at ofre, en tjeneste, der ikke tilkom ham, den civile hersker, for han var ikke præst (9). Han var ulydig mod Herren (13-14); det er ikke helt klart, hvori hans ulydighed bestod. Måske var det "blot", at han ikke ventede på Samuel, som var Herrens repræsentant. En tilsyneladende lille overtrædelse, men ligeså afslørende som Adam og Evas synd i Edens have - han var ikke tilfreds med at være helt afhængig af Herren. Han "kunne selv"; derfor duede han ikke længere til at herske over Herrens folk.

HUSKEVERS: Ordsprogene 16:18.

283 Første Samuel 14:1-23a

Der er intet, der hindrer Herren i at give sejr

Jonatan har allerede vist kampmod, selv om Saul påberåbte sig æren for hans indsats (13:3-4). Jonatan var ikke dumdristig. Hans tillid var til Herren, og han måtte være sikker på, at Herren var med i hans nye vove-stykke. Blot han gik under Herrens velsignelse, var han overbevist om, at det ikke betød noget, at de kun var to til at angribe filistrenes forpost. Han blev ikke til skamme. Herren lod hans initiativ skabe frygt blandt filistrene, og han sendte også et jordskælv, der førte til panikagtige tilstande i fjendens lejr. Jonatans erfaring kan sammenlignes med Elisas, da aramæernes hær omringede ham: "der er flere på vores side end på deres!" (se 2 Kong 6:15-17).

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:4

284 Første Samuel 14:23b-52

Min far styrter landet i ulykke!

Det er en underlig episode med Sauls ed og dens følger. Jonatan lagde ikke fingrene imellem, men sagde rent ud, at hans far styrtede landet i ulykke! Skriften selv (gl.o.) kalder det for "en stor dårskab" (24). Var Saul blevet "vigtig", for optaget af at være midtpunkt, for ivrig efter at gøre sin autoritet gældende? Det giver en antydning af, hvorfor Jonatan ikke havde rådspurgt sin far og planlagt aktionen sammen med ham. Saul virker febrilsk og voldsom. Han var parat til at dræbe Jonatan, om ikke folket havde reddet ham. Mon Saul kunne have reddet situationen ved at erkende sin egen dårskab og bede Herren om tilgivelse? Det kan vi ikke vide, men Jonatans død ville bestemt ikke have vakt Guds velbehag. Skylden for den afkortede sejr må ligge hos Saul.

HUSKEVERS: Ordsprogene 21:2

285 Første Samuel 15

At adlyde er bedre end offer

Samuel må minde Saul om, at det var ham, Herren sendte til at salve ham til konge, når han kommer med dette bud (1). Var Saul blevet selvrådig? Han var i hvert fald tilfreds med sig selv; to gange pointerer han, at han har holdt Herrens befaling (13,20). Først efter Samuel er gået i rette med ham fire gange, kommer han til en erkendelse af, at han har syndet, og selv da lægger han stadigvæk hovedskylden på folket (24). Han skulle have vidst fra Akans oplevelse (Josva 7), hvor skæbnsvanger det var at tage bytte af det, Herren havde lagt band på. Han kunne ikke "betale sig" fra sin brøde ved at ofre. David vidste dette, da han havde syndet med Batseba, og han fandt tilgivelse (AndenSam. 11-12, Salme 51).

HUSKEVERS: Salme 51:18-19.

286 Første Samuel 16

Ham skal du salve, for ham er det

Her møder vi David for første gang. Han er Guds udvalgte konge til at erstatte Saul, men endnu regnes han ikke for noget af mennesker. I første omgang er han ikke engang budt med til ofringen; måske var han kun en dreng. Hans ældste bror Eliab gjorde et godt indtryk på Samuel, men Herren forhindrede ham i at vælge ham. Gud kan ikke bedrages af noget ydre; han ser, hvad intet menneske kan se, han ser på hjertet, vort skjulte jeg. Han så noget i Davids hjerte, der fik ham til at vælge ham. Var det en levende tro på Israels Gud? (Se f.eks. 17:37).

HUSKEVERS: Salme 65:4b,5

287 Første Samuel 17:1-30

Han har hånet den levende Guds slagrækker

Denne episode er måske sket, før David begyndte at spille for Saul, som fortalt i kap. 16. Saul og hele Israel var ræd for Goliat og flygtede for ham (11,24), men David viser en helt anden indstilling. Han ser og hører Goliat ligesom de andre, men han ser også Herren. Han forstår, at Goliats udfordring ikke blot er en hån mod Israel, men mod Israels Gud. David ved, at har Goliat Herren imod sig, kan han ikke bestå, og han er parat til at være Herrens redskab til at bevise det. Det er Herrens ære, han har på hjerte. Guds folk behøver ikke at være bange for dem, der spotter Gud. Når Gud tager deres udfordring op, er det ude med dem.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 11:18.

288 Første Samuel 17:31-58

Krigen er Herrens, og han vil give jer i vores hånd

David møder Goliat med et frimodigt vidnesbyrd. Goliat ser kun Davids stav og håner ham, men David kommer som Israels Guds repræsentant. Derfor er han ikke i tvivl om udfaldet af kampen. Det er Goliat heller ikke! Men han tager fejl. David har erfaring om Herrens hjælp i kamp mod vilde dyr, mens han vogtede får, og han bygger videre på denne erfaring i det skjulte, nu han står midt imellem de to hære. Han får lov til at demonstrere for såvel det skræmte Israel som for de overmodige filistre, at Hærskarers Herre, Israels slagrækkers Gud, er en levende realitet. Han gav denne dreng, som stolede på ham, sejr over den langt overlegne kæmpe Goliat.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 6:12

289 Første Samuel 18

Herren var med David

Saul havde taget David i sin tjeneste og nydt godt af hans indsats, indtil skinsyge fik magten over ham. Så snart det skete, og den tanke havde slået ham, at her var hans efterfølger på tronen, ønskede han kun Davids død, for han bøjede sig ikke for Herrens dom over sit liv. Men Herren var med David, og hverken Saul eller filistrene kunne gøre ham noget. Saul blev mere og mere bitter, idet han kæmpede mod kendsgerningerne. Han skønnede, at Herren var med David, og en blanding af frygt og had beherskede ham. Han havde åbnet for mørket og var besejret af det. Hans søn Jonatan, derimod, viser en helt anden ædel ånd; selv om David skulle blive konge i stedet for ham, elsker han ham og bøjer sig for Herrens vilje.

HUSKEVERS: Romerbrevet 13:12-13

290 Første Samuel 19

Han kom til Samuel i Rama og fortalte ham alt

Jonatan fik sin far til at indse, at David kun havde tjent ham godt, og at han ikke skulle dræbes. Men da skinsygen rejste sig igen, var den lige så urimelig som før; Saul var behersket af den og ønskede kun Davids liv. Han kæmpede mod Herren, når han forsøgte at dræbe David, for Herren havde forladt ham, mens David var under Herrens beskyttelse. David flygtede til Samuel, som havde salvet ham til konge, og fortalte ham alt. Han har måske undret sig over, at han nu havde måttet flygte fra hoffet, men Samuel har styrket hans tro. Gud ville føre ham igennem som Sauls efterfølger på sin egen måde. Men det betød ikke, at David ville slippe for trængslerne; dem fik han mange af!

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 3:12

291 Første Samuel 20:1-23

Han elskede ham inderligt

David tyede til sin ven Jonatan, som elskede ham ligeså inderligt, som Saul hadede ham. Han kunne dårligt tro, at hans far var så opsat på at slå David ihjel, men fandt på en plan, hvorved han kunne finde ud af det og advare David, hvis det blev nødvendigt, som det jo viste sig var tilfældet. Sauls had udsprang af hans misundelse. Han var hovedperson i sin verden og tålte ikke, at nogen anden fik mere ros. Sand kærlighed er uselvsk og sætter den elskede i centrum i stedet for sig selv. Jonatan viste noget af denne kærlighed. Den er af Gud, ligeså sandt som had er af djævelen. Får Helligånden lov til at udgyde Guds kærlighed i vore hjerter, vil det vise sig i selvfornægtelse til gavn for andre.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:16.

292 Første Samuel 20:24-42

Du holder med Isaajs søn

Saul har sikkert planlagt at slå David ihjel, når han kom til festen, som han havde pligt til. Så da David udeblev også anden dag, blev han mistænksom og krævede af Jonatan at vide, hvor han var henne. Saul kæmpede mod kendsgerningerne, mens Jonatan accepterede dem. Saul kunne se, at det var sandsynligt, at David var den, Herren havde udvalgt til konge i hans sted. Jonatan kunne heller ikke være blind for denne mulighed - senere omtaler han det som en kendsgerning - men han accepterede det. Han tillod ikke, at det skulle forgifte hans forhold til David, mens Saul kunne gribe til våben mod sin egen søn i forbitrelse over hans indstilling. Jonatan gjorde alt, hvad der stod i hans magt for at redde David. Han var på Herrens side!

HUSKEVERS: Salme 37:34

293 Første Samuel 21

Han blev meget bange for Akish, kongen i Gat

David er nu på flugt som en fredløs. Han får hjælp hos præsten Aki-melek i Nob uden at fortælle ham den rette sammenhæng, at han er på flugt fra Saul, og søger derefter tilflugt hos kong Akish af Gat. Det er tvivlsomt, om det var rigtigt af ham at gå til Israels fjender; han har næppe taget sig tid til at spørge Herren, men følte sig presset af situationen. Han opdagede hurtigt, at hans liv ikke var i sikkerhed der. "Han blev meget bange", står der, og kun ved at spille vanvittig slap han bort. Men i disse trængsler voksede Davids kendskab til Herren. Salme 34 og 56 kom ud af denne oplevelse i Gat; et vidnesbyrd om den åndelige rigdom, som han fandt på den onde dag.

HUSKEVERS: Salme 56:4-5

294 Første Samuel 22

Træd frem! Dræb Herrens præster

Blodbadet på præsterne viser, hvilken fare Davids familie var i, og hvorfor de kom til ham. (Hans fars farmor var moabitten Ruth, det er sikkert derfor, han søgte asyl for sine gamle forældre i Moab.) Sauls livvagter tog tilbage fra at adlyde ham, når han bød dem dræbe Herrens præster. Sauls mordlyst kendte ingen grænser, når det gjaldt David, og han fik Doeg, en edomit, til at udføre det frygtelige blodbad på de uskyldige præster. Hvor svært for David at høre Ebjatars beretning! Det er altid svært, når Gud ikke forhindrer sådanne ugerninger, men han arbejder med en længere tidsplan, end vi kan rumme. Vi har bare at bevare tilliden til, at han altid handler ret!

HUSKEVERS: Salme 37:12-13

295 Første Samuel 23

Han fik ham til at hente nyt mod hos Gud

David viser sin storhed i sin omsorg for Ke'ila. Hans mænd syntes, de havde nok at gøre med at sørge for deres egen sikkerhed, men David var parat til at gå imod filistrene, blot han havde vished for, at Herren var med ham. Ke'ilas folk viste sig utaknemmelige - de var sikkert bange for Saul - og David måtte skynde sig bort fra den befriede by. Hvilken opmuntring at få besøg af Jonatan, som forsikrede ham, "min far Sauls hånd kan ikke nå dig". Jonatan havde accepteret David som Guds mand til at efterfølge Saul på tronen og vidste derfor, at det var umuligt for hans far at krydse Guds planer ved at dræbe David. Det styrkede Davids tro, så han hentede nyt mod hos Gud.

HUSKEVERS: Salme 37:32-33

296 Første Samuel 24

Jeg løfter ikke hånden mod dig

David regner stadigvæk Saul for Herrens salvede, selv om han er blevet en ynkelig, måske sindssyg mand, behersket af skinsyge og mørke, tydeligt under Herrens forbandelse. David leder ikke efter undskyldninger for at hævne sig på Saul, men er helt tilfreds med at overlade sin sag til Herren og vente, indtil han fjerner Saul og baner Davids vej til tronen. Det er noget af det sværeste, ikke at tage os selv til rette, men at bide på Herren. Da Saul ser sin kappeflig i Davids hånd og forstår, hvor tæt på han har været, bøjer han sig for den åbenbare sandhed, at David ikke ønsker at gøre ham fortræd, og han kommer til en midlertidig selverkendelse. Han ved, at David skal blive konge efter ham, men indser, at David ikke har i sinde at dræbe ham for at fremskynde tronskiftet.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:19.

297 Første Samuel 25:1-22

Alligevel gengælder han mig godt med ondt

David havde virkelig tjent Nabals interesser - det bekræftede Nabals folk over for Abigajil (15-16) - så det, han bad om, var en rimelig betaling for den beskyttelse, han havde ydet Nabals hjerde. Han havde ikke forsynet sig med magt fra Nabals hjerde, men tværtimod fungeret som et vagtværn. David følte sig krænket, og med rette. Han havde ikke de samme betænkeligheder ved at hævne sig på Nabal som på Saul, og han reagerede hurtigt og hastede afsted med 400 mand for at straffe Nabal. Det var godt for ham, at Abigajil i mellemtiden havde reageret ligeså hurtigt og ilede ham i møde med den mad, Nabal havde nægtet ham.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:21

298 Første Samuel 25:23-44

Herren vil jo skabe min herre et hus, der står fast

Abigajil tager skylden for sin mands grove fornærmelse på sig og afværger Davids hævnøgt. Hendes vanskeligheder i hjemmet har drevet hende til Herren. Hun viser forståelse for, at David er Guds udvalgte konge. Det må have opmuntret David, og tanken om sit høje kald har hjulpet ham til at slippe øjeblikkets krænkelse. Som Herrens salvede behøvede han ikke at tage sig selv til rette og pådrage sig blodskyld ved at dræbe Nabal og hele hans familie. Denne gang hævnedes Herren David næsten omgående, men uden Abigajils indgreb var der sket en tragedie.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 5:9.

299 Første Samuel 26

Alt hvad du gør, skal lykkes for dig

For anden gang har David Saul i sin magt, men overvinder fristelsen til at dræbe ham, trods Abishajs opfordring. Han tager Sauls spyd og vandkrukke som uimodsigeligt bevis på, at han har været hos ham, mens han lå og sov, og alligevel ikke skadet ham. Saul vedgår sin dårskab og synd, men David ved bedre end at stole på hans løfte om ikke mere at gøre ham ondt, og følger derfor ikke med tilbage. Saul, med magten på sin side, må erkende, at det er for flygtningen David, at alt lykkes. Dybest set havde han ret, skønt David nok ikke på dette tidspunkt har følt, at alt gik så godt, som han kunne ønske det. Det blev Saul og Davids sidste møde.

HUSKEVERS: Josva 1:9.

300 Første Samuel 27

Jeg kan ikke gøre noget bedre end ...

Her taler en træt og modløs David. Hans tro svigter, og derfor ser han kun den ene udvej at redde sig fra Saul: at søge tilflugt hos filistrene! Det var en skæbnesvanger fejltagelse, der førte ham bort fra troens vej. Han blev nærmest tvunget til grusomme handlinger og måtte lyve groft for at gøre sin færd acceptabel for filistrene. Han vandt også Akish' tillid derved, men det var en tvivlsom anbefaling. Han havde glemt den anden udvej, at stole på Herren. Han havde glemt sit eget vidnesbyrd: "Herrens engel lejrer sig omkring dem, der frygter ham, og han udfrier dem" (Salme 34:8). Han havde brug for at læse sine egne salmer 34 og 56!

HUSKEVERS: Salme 56:10-12

301 Første Samuel 28

Herren har gjort imod dig, som han forudsagde ved mig
Når Saul ikke kunne få nogen forbindelse med Herren, trodsede han Mose lov og søgte en genfærdsånd for at få Samuel i tale. (Om kvinden virkelig kunne få Samuel til at komme, er højst tvivlsomt; mere sandsynligt er det, at Herren sendte en ånd, der svarede til Sauls forventninger.) Det budskab, han således fik at høre, var næppe til nogen hjælp. Dommen over ham for ulydighed mod Herren skulle nu fuldbyrdes, og kongedømmet skulle gives til David. Det var så tung en besked, som det overhovedet kunne være, og den frarøvede ham hans sidste kræfter. Hans forfølgelse af David havde været forgæves; han havde stridt forgæves mod sin skæbne. Herrens ord stod fast.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 4:17.

302 Første Samuel 29

Hvad skal de hebræere her?

David var i en yderst vanskelig situation. Han havde haft held til at vinde Akish' tillid, og resultatet var, at han befandt sig i filistrenes hær, som var samlet til kamp mod hans eget folk Israel. Hvordan kunne han blive valgt til konge, hvis han kæmpede mod det? Fyrsternes mistillid var ydmygende for David, men samtidig skabte den en udvej for ham. Det må have været med et lettelsens suk, at han drog bort fra kamppladsen, selv om han måtte skjule det for ikke at vække mistanke. Han hørte simpelthen ikke hjemme i filistrenes hær; hans fejltrin i kapitel 27 havde bragt ham i det forkerte selskab, men Herren udfriede ham. Der ventede ham dog et chok, der yderligere ville understrege for ham, at det var Guds godhed mod ham, at han fik lov at vende hjem i utide.

HUSKEVERS: Salme 124:7.

303 Første Samuel 30

David hentede nyt mod hos Herren sin Gud

Nu David er kommet helt i bund, finder han fodfæste igen: han henter nyt mod hos Herren sin Gud! Fra nu af begynder han at komme på fode. Han spørger Herren, om han skal forfølge røverbanden; det havde han undladt at gøre, før han søgte tilflugt i Gat. Han har lært af sit fejltrin. Han drager af sted under Herrens velsignelse, vinder en fuldstændig sejr over amalekitterne og redder alt, hvad de har røvet fra Ziklag. Han genvinder sine mænds respekt; nu taler de ikke mere om at stene ham, men retter sig efter hans ord, når han forlanger, at byttet skal deles også med dem, der ikke havde magtet at kæmpe med. David er igen i det rette forhold til Gud.

HUSKEVERS: Salme 18:7.

304 Første Samuel 31

Så tog de benene og begravede dem

Sauls død er så ynkelig, som den kan være. Ude af sig selv af skræk, tager han sit eget liv. Filistrene fandt først hans lig dagen efter, så han var ikke i den overhængende fare fra dem, som han har troet. De vanærer hans og hans sønners lig og fejrer sejren over Israel. Det er mørkets time for Guds folk. Selv den trofaste Jonatan må dele skæbnen med sin far. De afsluttende vers giver dog et glimt af lys. Sauls første bedrift som Israels konge var at redde indbyggerne i Jabesh i Gilead fra ammonitterne (kap. 11). Det har de ikke glemt. Nu viser de deres vedvarende taknemmelighed. De drister sig til at tage Sauls og hans sønners lig ned og begrave dem og redder dem således fra yderligere vanære.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:42-43

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - ANDEN SAMUELSBOG

305 Anden Samuel 1

De holdt ligklage, græd og fastede indtil aften

David bevarer sin respekt for Saul som Herrens salvede til det sidste. Den unge amalekit, som foregiver at have slået ham ihjel, mister livet. Han har gjort - siger han - hvad David to gange har undladt at gøre. Ikke et ondt ord har David at sige om Saul, nu han er død, men omtaler kun det gode. Han viser ikke glæde, men sorg, over hans ynkelige død. Han triumferer ikke over den skæbne, der har ramt en mand, der efterstræbte hans liv så ihærdigt, at han måtte leve som en fredløs, afskåret fra samfundet. David er stor nok til at lide med sit folk i deres nederlag og sorg, også selv om det åbner vejen for hans egen mulighed for en mere normal og lykkelig fremtid med opfyldelsen af Guds løfter til ham.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:14-15

306 Anden Samuel 2

Kun Judas hus sluttede sig til David

Juda gjorde David til konge, da han vendte tilbage fra landflygtigheden. Men Sauls fætter Abner ville nødtigt, at kongeværdigheden skulle forsvinde fra familien. Med vold og magt fik han den sidste af Sauls sønner gjort til konge over Israel. Han synes slet ikke at have egnet sig, og det var i virkeligheden Abner, der herskede. Det må have været en stor skuffelse for David, at der skulle være borgerkrig, før han blev konge over hele Israel. Mon hans ophold hos filistrene havde svækket tilliden til ham? Der er også en krig i gang angående Kongernes Konges herredømme (Åbenbaringen 17:14) - men der er ingen grund til at nære mistillid til ham!

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 6:14-16.

307 Anden Samuel 3

Ved min tjener David vil jeg frelse mit folk

I første omgang blev David kun hyldet til konge af sin egen stamme Juda. Det var Abner, der havde hindret David i at blive konge over hele Israel straks efter Sauls død. Uden hans initiativ var Ishboshet næppe blevet udråbt til konge, for han ser ikke ud til at have været en handlekraftig mand. Og dog viser vers 18, at Abner vidste, at Herren havde lovet, at gennem David skulle Israel frelses fra filistrene! Det kostede både ham og Israel dyrt, at han ikke bøjede sig for den konge, Herren havde udvalgt. I Jesus Kristus frelses vi fra Satans magt. Han er Guds udvalgte Konge. Bøjer vi os for ham, oplever vi frelse fra fjenden.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:37.

308 Anden Samuel 4

Som mente, at han kom med et glædesbudskab

David var Herrens udvalgte konge. Han var blevet salvet af Samuel for mange år siden og havde lidt mange genvordigheder, mens Saul var konge. Efter Sauls død har han nok ventet at blive valgt til konge; det havde folket ønsket (3:17), og det var Herrens vilje. Men så nemt gik det ikke. Abner og Ishboshet var kommet i vejen. Abner var blevet dræbt af Joab, og David havde sørget over ham. Nu bliver Ishboshet dræbt, og igen viser David noget af sin ægte storhed. Det er ikke til glæde for ham, men til sorg; han kan vurdere Ishboshet som en uskyldig mand, der er blevet skammelig myrdet i sin seng; Davids sind rejser sig i retfærdig harme over denne skændselsdåd, og han hævner Ishboshet.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 13:6.

309 Anden Samuel 5

David blev mægtigere og mægtigere; Herren var med ham

Endelig bliver David konge over hele Israel. Jerusalem bliver indtaget påny og stadfæstet som Davids hovedstad. Det er til gavn for folket, at det har David som konge, for Herren er med ham. Den ødelæggende borgerkrig er forbi, alle er forenede under Herrens udvalgte konge. Det vækker filistrenes modstand, men David besejrer dem, idet han drager imod dem på Herrens bud og på Herrens måde. Anden gang søger han igen speciel vejledning fra Herren og bygger ikke blot på erfaringen fra sidste sejr. Hvilken velsignelse for Guds folk, når Guds udvalgte Konge hersker over det! Det giver sejr over fjenden. Men i Getsemane udkæmpede vor Herre Jesus den afgørende kamp for at gøre sin Faders vilje. Hans vej til tronen gik gennem korsdøden for vores skyld.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 22:42

310 Anden Samuel 6

David bragte brændofre og måltidsfre for Herrens ansigt. Vi skal helt tilbage til Første Sam. 7:1 for at finde Guds ark omtalt; dér blev den anbragt i Abinadabs hus, efter at den kom hjem fra filistrenes land. Saul har ikke haft tanke for at få arken tilbage midt i Israels hverdag. Først nu får den igen en central plads i Israel, og beretningen er ikke uden alvor. Arken repræsenterede den hellige Guds nærhed, og Uzzas død understreger, at det er forbundet med livsfare at omgås den. Hver søndag ved nadverbordet mindes vi, hvad det kostede vor Herre Jesus Kristus at åbne vejen for os ind til denne hellige Gud. Davids brændofre og takofre har kun betydning som "pegefingre" mod Jesu fuldkomne offer.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 3:18.

311 Anden Samuel 7

Dit kongedømme skal stå fast for mit ansigt til evig tid
David følte det usømmelige i, at han boede "finere" end Guds ark, og han fik lyst til at bygge templet. (Ofrer vi mere på vores egen bekvemmelighed, end på Guds sag?) Han fik ikke lov til det, men hans ønske gav anledning til de forjættelser, som Natan bragte ham. Det er, som om Gud siger, at dybest set kan et menneske ikke gøre noget for ham - det er altid Herren, der giver. Han vil oprejse Davids søn og sætte ham i stand til at bygge Herrens navn et hus, og han vil stadfæste Davids kongeslægt evindeligt. David griber om Herrens løfter ved tro, hans tilbedelse og bøn viser, at han tager dem til sig. De peger i sidste instans på Jesus Kristus, der som menneske er født af Davids slægt.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:8-9.

312 Anden Samuel 8

Således gav Herren David sejr overalt

Under David fik Israel magt over de omkringliggende fjender, der i tidens løb havde trængt og undertrykt dem. Nederlagets dage var forbi. Herren var med David, og hele folket fik glæde af hans sejre. Hvilke fjender har vi fået sejr over i kraft af Jesus Kristus? Hans tilsyneladende nederlag over for mørkets magter, da han blev korsfæstet, viste sig at være en afgørende sejr. Døden kunne ikke holde ham, og han blev oprejst den tredje dag. Hans opstandelse beviste, at Satan var besejret én gang for alle. Hans magt var brudt, og i kraft af Jesu sejr behøver vi, som tror på ham, aldrig ligge under for syndens magt. Hver dag kan vi glæde os over og takke for Jesu Kristi opstandelse og ophøjelse ved Gud Faders højre hånd.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 15:57.

313 Anden Samuel 9

For din far Jonatans skyld vil jeg vise dig godhed

Mefiboshet havde ingen ret til Davids omsorg; det var for hans far Jonatans skyld, Jonatan, som havde været så trofast, at David viste ham godhed. Han hentede ham frem fra glemselen og gav ham plads blandt kongesønnerne. Han løftede ham fra fattigdom og gav ham Sauls jord og tjenere tilbage. Det er et svagt billede på, hvordan Gud handler med os. Det er dem, der intet er, han udvælger som genstand for sin nådes omsorg og gør til sine sønner og døtre - for Kristi skyld. Vi har ikke fortjent det, tværtimod, for af natur var vi Guds fjender. Men Gud åbenbarede sin kærlighed til os alle ved at sende sin Søn som soning for vore synder, og for hans skyld omslutter han os nu med kærlighed og nåde.

HUSKEVERS: Efeserbrev 1:5

314 Anden Samuel 10

For at vise sin deltagelse i anledning af hans fars død

Hanun opfører sig som en uopdragen, letsindig ung mand, når David vil vise ham deltagelse ved hans fars død. Den grove forhåelse, han udsætter Davids folk for, må få konsekvenser. Når det går op for Han-un, lejer han hjælp fra aramæerne, men de lider allesammen nederlag over for de israelske tropper. Aramæerne slutter fred med David. Det endelige opgør med ammonitterne udsættes - måske var Hanun stadig så letsindig, at han ikke ville bøje sig. Vi hører ikke mere om ham, men om hans bror Shobi, som hjælper David (Anden Sam. 17:27). Hanuns uforskammethed kostede ham riget og formentlig livet.

HUSKEVERS: Salme 1:1-2

315 Anden Samuel 11

Det, David havde gjort, var ondt i Herrens øjne

Dette er den største plet på Davids livshistorie. Han falder for fristelsen til at begå utugt med Batseba, og han forsøger forgæves at få det til at se ud som Urias' barn, og når det ikke lykkes, sørger han for, at Urias bliver dræbt i kampen - og Urias var en af hans helte! Det er en sørgelig, uværdig historie. David synes ikke engang at have haft dårlig samvittighed på dette tidspunkt. Det viser det fordærv, som syndefaldet har bragt ind i menneskehjertet. Under gunstige forhold - dvs. gunstige for synden - springer det utilladelige begær frem, og vi falder i fristelse. Lad den, der tror, han står, se til, at han ikke falder! (Første Kor. 10:12)

HUSKEVERS: Markusevangeliet 14:38.

316 Anden Samuel 12

Jeg har syndet mod Herren

Davids redning er, at han ydmyger sig under Guds vældige hånd, da det går op for ham, at det, han har gjort, er ondt i Herrens øjne. Han bøjer sig under Natans dom. Det gjorde det muligt for Herren at tilgive ham, men det betød ikke, at han slap for den ulykke over sin familie, som Natan udtalte. Han viser dog et hjerte, der er kommet Herren nær, både når han trygler om drengens liv, og når han accepterer, at han er død. Salme 51 burde læses nu. Når vi læser den, kan vi bedre forstå, at David trods alt kunne kaldes en mand efter Guds hjerte. Han er faldet i alvorlig synd, men han erkender det uden at komme med dårlige undskyldninger. Han er på Guds side imod sig selv.

HUSKEVERS: Salme 51:6.

317 Anden Samuel 13

Amnon var syg af begær efter sin søster Tamar

Nu begynder Davids trængsler indenfor hans egen familie. Hans synd imod Batseba og Urias er tilgivet, men han slipper ikke for dens følger. Sværdet skulle ikke vige fra hans hus, sagde Natan, og Amnon er den første, der bliver ramt. Amnon er dog ikke uden skyld; han lader sig beherske af sine lyster og lytter til dårlige råd. Han erfarer Jakobs ord bogstaveligt, at begær fører til død! Tamar synes at være den eneste uskyldige. Selv om Herren er bag alt, hvad der sker, mindsker det heller ikke Absaloms skyld for mordet på sin ældre bror, hvorved han - som den ældste levende søn - nok håbede på at arve sin fars trone. Foreløbig bragte det ham kun eksil.

HUSKEVERS: Jakobsbrev 1:14-15

318 Anden Samuel 14

Er jeg stadig skyldig, kan han slå mig ihjel

Joab har ingen moralske skrupler. Når han mærker, at David længes efter Absalom, hjælper han ham til at overvinde hans betænkeligheder og hente ham hjem. Absalom viser intet tegn på anger, men forlanger fuld oprettelse. Han føler sig sikker på, at David ikke vil hævne Amnons død nu, selv om han burde. Davids kærlighed til sønnen overvinder hans pligt til at dømme retfærdigt. De følgende begivenheder afslører, hvad Absalom havde i sinde, og hvorfor det var ham magtpåliggende at få adgang til sin far og derved til hoffet. Der kunne næppe være en større modsætning mellem Absaloms frækhed efter mordet på Amnon, og Davids sønderknuselse efter Urias' død.

HUSKEVERS: Salme 34:19-20.

319 Anden Samuel 15

Herren må gøre ved mig, som han finder for godt

Absalom ville være konge; ved at bagvaske sin far og bruge sin egen charme, stjal han Israels mænds hjerte. Han løj, for episoden med kvinden fra Tekoa viser, at enhver kunne få audiens hos kongen. David havde ingen mistanke, han elskede sin søn. Da han hørte om Absaloms oprør, valgte han at flygte, dels fordi han ikke vidste, hvem han kunne stole på, og dels for at skåne Jerusalems indbyggere for krigens rædsler. Det er også tydeligt, at han følte sig under Herrens tugtende hånd og bøjede sig under den. Bag mennesker så han Gud og overgav sig til den skæbne, som Gud havde beredt for ham. Han gjorde intet krav på Guds hjælp. Ittajs troskab har glædet ham midt i sorgen.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 12:7-8.

320 Anden Samuel 16

Måske ser Herren til min nød og giver mig lykke

På Davids ulykkesdag mødte han nogle, som Siba, der ville hjælpe ham, og nogle, som Shim'i af Sauls slægt, der ville forbande ham og slynge uretfærdige anklager mod ham om hans behandling af Sauls hus. Det er slående, at David tåler Shim'is forbandelser og ikke tillader, at han bliver standset. Igen mærker vi, at David erkender, at han er under Herrens tugt, og han betror sig til Herrens barmhjertighed. Han vælger at overlade sin sag til Herren i stedet for selv at tage affære og befri sig fra Shim'is hån og spot. Absalom følger Akitofels råd og går ind til Davids medhustruer i fuld offentlighed, en opfyldelse af Natans ord i 12:1. Herren har et redskab i Hushaj, som har stillet sig til rådighed for David.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 3:19.

321 Anden Samuel 17

Det var Herren, der havde befalet ...

Akitofels råd var godt og det farligste for David. Men Herren hjalp Davids ven Hushaj til at finde på et råd, der lød bedre, mens det i virkeligheden var dårligere. Akitofel har anet, at det ville gå galt, og tog konsekvensen. Det var nær glippet for budbringerne at nå til David med deres vigtige besked. Men bagved den spændende historie er Herrens styrende hånd. Hans vilje må lykkes. Absalom har gjort oprør imod Herrens salvede, og derfor må det ende med ulykke for ham. Davids trængsler er sikkert med i de følger af hans synd, som Natan bebudede, men Herren sætter også grænsen. Davids hjerteindstilling gør, at han får gavn af Herrens tugtelse.

HUSKEVERS: Salme 119:75

322 Anden Samuel 18

I må ikke gå for voldsomt til værks mod ... Absalom

Davids mænd sørgede for, at David blev i sikkerhed i byen, mens Absalom af Hushajs råd var lokket med til personligt at tage del i kampen. Davids hjerte bankede stadig for Absalom, men Joab skønnede sikkert rigtigt, at han måtte dø, om David skulle kunne leve i sikkerhed. Sagen blev taget ud af Davids hænder, for han magtede ikke at se sin søn dræbt. Joab havde ingen skrupler og gennemførte drabet imod Davids ønske; men han dadles ikke i Skriften for Absaloms død, derimod for både Abners og Amasas (se Første Kong. 2:31-33). Davids heftige sorg skyldtes sikkert også, at han følte, det var hans egen synd, Absalom måtte bøde for (se Natans dom, Anden Sam. 12:10). Det er svært - men nødvendigt - at stå vort eget kød imod i den åndelige kamp.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:12-13

323 Anden Samuel 19:1-15

Det var kongen, der reddede os fra vore fjender

Ved Absaloms død sundede Israel sig. Var de selv lidt undrende over, at de havde drevet David, som havde frelst landet fra filistrene, på flugt, til fordel for den unge Absalom, som ikke havde gjort andet end at prale? Da David mærkede stemningen, skyndte han på Juda og lovede Amasa Joabs stilling som hærfører. (Joab havde jo bedrøvet ham dybt ved at dræbe Absalom.) Juda svarede med et helhjertet: "Vend tilbage!" Lad os tænke på vort eget forhold til Jesus Kristus. Han har frelst os af Satans hånd. Får han helt og holdent lov at bestemme over os? Eller har vi brug for at sige til ham: vend tilbage og tag fuld styring over mit liv?

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:17-18.

324 Anden Samuel 19:16-40

Alt, hvad du ønsker af mig, vil jeg gøre for dig

Mon David tænkte på, at han selv havde haft tilgivelse behov og derfor skåned Shim'i; eller var det tanken om de mange, der havde gjort oprør imod ham, og som han gjorde klogest i at vise, at han kunne slå en streg over det skete, nu han blev genindsat som konge over Israel? Sibas og Mefiboshets tale var modstridende, og David afgav en hastig dom, som var et kompromis - han havde ikke tid til at grave til bunds i sagen. Barzillaj havde underholdt kongen i eksilet - nu ønskede David at gøre gengæld. Lad os ved Guds nåde stræbe efter at tjene den Herre Jesus nu, mens han er forkastet i denne verden, således at vi med glæde kan se frem til hans komme i herlighed og magt.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 22:12

325 Anden Samuel 19:41 - 20:26

Kongen er os nærmest

Det var ikke så klogt af David at appellere til Juda, fordi de var af samme slægt som ham (19:12-14). Israel føler sig tilsidesat, og Davids glade hjemkomst ødelægges af skænderiet. Shebas oprør blev ikke så alvorligt, som det så ud til; kun hans nærmeste var med for alvor. Israel var træt af borgerkrig, og da deres vrede kølnede, gik de hjem. Joabs drab på Amasa er noget helt andet end hans drab på Absalom. Amasa døde, fordi han stod i vejen for Joabs personlige ambitioner. Men David magtede ikke at straffe ham. Juda gjorde krav på at stå kongen nærmest. Hvor nær står vi vor Herre og Frelser? Vi er kaldet til samfund med ham - sætter vi pris på det? Samfund med ham vil præge vort liv, så vi kommer til at ligne ham.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 1:9.

326 Anden Samuel 21

Der hviler blodskyld på Saul og hans hus

Sauls synd var sket for mange år siden, og denne episode under-streger, at synd ikke forsvinder af sig selv, bare fordi årene går, selv om straffen udsættes. Den kan kun slettes ud, ved at den sones gen-nem offerdød. Forbandelse var over disse syv hængte, ikke for deres egen skyld, men for Sauls. Den sørgende mor, Rispa, holdt vagt ved ligene, indtil regnen kom, hvilket var beviset på, at Herrens velsignelse atter var vendt tilbage. Hun kunne ikke redde deres liv, men hun vandt for dem en ærefuld begravelse, når deres "sonedød" havde tjent sit formål. Uden Jesu Kristi fuldbårte offer, ville vor synd altid klæbe til os og for bestandig holde os under Guds forbandelse. Kan vi nogensinde blive færdige med at takke og tilbede ham for, at han har sonet vor synd!

HUSKEVERS: Esajas 53:5

327 Anden Samuel 22:1-31

Jeg har fulgt Herrens veje

Denne vidunderlige lovsang viser, at David har lært Herren at kende gennem de kampe og trængsler, han har måttet gå igennem. Fjenderne var for stærke for ham, men Herren frelste ham fra dem alle. Kan vi tale som David i vers 21 og følgende, om altid at have holdt sig til Herrens love og at være retfærdige og rene? Vi må ikke misforstå ham, som om han gør krav på aldrig at synde. Lad os prøve os selv med disse vers; for vi kan ikke forvente Herrens hjælp, hvis ikke vi følger hans veje. Vi får ikke tilgivelse, for at vi kan tage det lettere med synd, snarere tværtimod.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 3:20-21

328 Anden Samuel 22:32-51

Min Gud, min frelses klippe, er ophøjet

David giver Herren alene æren for den stilling, han er nået frem til, hvor han har magt over fremmede folkeslag. Det var Gud, der gav ham kraft og lærte ham at kæmpe. Det var Herren, der banede vejen for ham. Som i begyndelsen af salmen, er Davids omtale af Guds hjælp helt personlig - "mig" og "min(e)" figurerer ustandseligt. Gud er ikke blot "vor" Gud (selv om han er det, 32); vi må hver især have den helt personlige erfaring med Gud, så han er: "min Gud, min frelses klippe". Uden den, bunder den kollektive "vor Herre" eller "vor" Fa-der næppe i en levende virkelighed.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 1:12

329 Anden Samuel 23

Han nød anseelse blandt de tredive

Det er mærkbart, at Joabs navn mangler i listen over Davids krigshelte, medens hans to brødre og hans våbendrager er med (18,24,37). Måske skyldes det, at hans karakter gjorde ham uskikket til denne ære. De tre mægtigste nævnes først med eksempler på deres bedrifter (8-11). Derefter to andre, Abishaj og Benaja; om dem begge står der, at de nød anseelse blandt de tredive, men nåede ikke de tre (18,23). De var ikke de allerbedste, men deres heltegerninger viser, at de gav alt, hvad de kunne. Drivkraften i alle disse mænds bedrifter var hengivenheden for David. Den ansporede dem til overmenneskelige anstrengelser; ved Herrens hjælp stod de alene imod fjenden til gavn for hele Guds folk. Hvem følger i deres spor af kærlighed til Jesus Kristus?

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:3-4

330 Anden Samuel 24:1-16

Jeg er i stor nød. Lad os da falde i Herrens hånd

Davids ønske om at tælle folket var så åbenlyst forkert, at selv Joab satte sig imod den. Grunden gives ikke, men det er sandsynligt, at det afslørede stolthed hos David. I hvert fald erkender David, at det var en stor synd (10). Hans ansvar for den mindskes ikke af vers 1, som dog fortæller os, at Israel havde pådraget sig Herrens vrede. Deres synd forklares ikke nærmere. Det bedste i dette kapitel er, at David vælger den straf, der kommer direkte fra Herren. Han kendte Guds barmhjertighed og overgav sig helt til ham. Han blev ikke beskæmmet; mange døde, men Herren greb dog ind for at standse pesten.

HUSKEVERS: Joel 2:12-13

331 Anden Samuel 24:17-25

Dér byggede han et alter for Herren og bragte brændofre

Initiativet til ofringen var Herrens. Der var intet, David kunne gøre for at standse pesten. Herren bød englen standse ødelæggelsen, og han bød David rejse et alter der, hvor plagen blev standset. David bragte det offer, Herren havde påbudt, og selvfølgelig måtte han selv betale derfor, ellers var det ikke hans offer. Men den virkelige pris for at sone Davids og Israels synd betalte Gud selv; det var Jesu Kristi dyrebare blod. Alteret peger frem mod hans kors, som er rejst mellem synderen og hans straf. Herren kan kun forbarme sig på et retfærdigt grundlag.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 26:28.